

*ajak szorul tüzes pohárhoz
virrasztok lengyelül*

*homlokomig a busa védjegy
már égődik belém
néz mozdulatlanul belőlem
az utolsó bölény*

Egy pici guminadrágra

*Élünk s nem élünk
folytatódjunk
ragyogóan*

*ti
babák babák babák
tisztábbak mint a taták
lovagoljatok tovább
a hügyös
bugyogóban*

CSOÓRI SÁNDOR

A korhadás zöld porát beszippantom

*Nem tarthatok már vissza semmit:
recsege, mint a deszkapalánk, beomlik ez a tavasz is,
a korhadás zöld porát beszippantom. —
Boldogok, akiknek a keze üres,
a szeme üres,
akiknek emlékkországát keresztül-kasul bekalandozzák
az esők, a havazások,
akiket nem állít meg semmilyen határ,
nem torpaszt meg a Hold: a világnagy óra sétálója,
akik felejteni és várni tudnak délben és este
s vadló-sörényű erdőkkel
a lezuhant lepkék tömegsírja fölött átugratni:
hadd porladjon, ami a csontnál lágyabb,
anyánk vászonköténye is a lehulló lombbal együtt
hadd rohadjon.*

A naptár lapjai

Hazatérve annyi de annyi lombhullás után,
annyi de annyi temetés után,
tépkedhetem újra a naptár lapjait:
hétfő: ámulásom,
mintha csak állni és nézni tanultam volna rendületlen,
kedd: szégyenkezésem tükörszobája, a padlóra
ejtett vörös álarcok szemetjével,
szőnyeg szőnyegen, isten szivarhamuja a sarokban,
és szerdái: aki vagyok s aki nem vagyok:
szavak hadifoglya s gránátos partizánja,
vállamon somfalevél, meg amit rám hullajtott az erdő,
és csütörtök: fejem,
reménnyel fölkontározott fejem,
az elhajított baltákkal versenyző fejem,
földön éjszakázó szemetek föl-föltünedező bolygója,
rágcsáló és cigarettázó szátok föltépjője,
hogy péntek péntek lehessen újra,
még ha az egykor kibukott anyatej nyomán
vércsík csurdogál is aznap,
és szombat szombaté legyen:
kimenő katonák hosszú utcája a tavaszba,
elvezthető, de játékon meg is nyerhető világ délutánja.

Talán egy golyó

Talán a hideg csapvíz lenne jó,
talán az örökéletizű kávé: hadd remegjek,
talán a hófúvás-ing ropogása leszitott vérem fölött,
madárköröm és vasreszelék a dobhártyámon,
talán a szemközti nő parázna csipőbemutatója reggelente,
az óceánjáró mellek lassú billegése az ablakon túl,
talán egy testvéri könnyök sebet ütő hegye a szívem alá,
talán egy golyó az ablakfába.